

тощо. Навряд чи конкретний індивідуум може реалізувати в собі цей абсолютний максимум. Проте, там де індивідуум відхиляється від цієї нормативності, там, де виявляє невідповідність, відразу з боку суспільства слідує осуд, дорікання, а, можливо, й переслідування.

Отже, зробимо певні висновки. Симбіоз із суспільством давно став критичною залежністю для індивід, але, на жаль, дана система зараз далека від гармонійного опосередкування. Очевидно, що обидві крайнощі у цьому питанні неприпустимі. Критичний щодо «всезагального» екзистенціалізм та індивідуалізм зруйнує суспільство як систему контролю, що скоріше за все приведе до значних втрат у прогресі. І, навпаки, прийняття суспільства (всезагального) як найвищої цінності, вищої за окремі життя (неважно побачити, що на даний момент так воно і є), хоча і приведе у перспективі до створення єдиного колективного розуму, але необхідною жертвою стане при цьому індивідуальність кожної людини – до кінця віків.

Таким чином, єдиним виходом, прийнятним для більшості людства, є постійний пошук розумного опосередкування. І саме зараз, як це не сумно, ми дуже далекі від нього. І якщо ми дійсно бажаємо досягти цієї рівноваги, то людству не слід зволікати ні хвилини.

*Науковий керівник: Шоріна Т. Г.,
канд. філос. наук, доцент*

УДК 1.091 (043.2)

Савицька Т.М.

Національний авіаційний університет, Київ

КОРУПЦІЯ ТА НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

Корупція є однією з найактуальніших соціальних проблем сучасності. Громадяни різних країн небезпідставно вважають, що корупція – це ключова політична проблема, що заважає процесам глобалізації в значенні мультикультуралізму, цілісності соціокультурного простору, планетарності мислення. Звичка переслідувати лише власні інтереси змушує держави та підпорядковані їм органи влади знаходитися у стані перманентної конфронтації, конфлікту. Висловлена Т.Гоббсом модель протікання соціальних процесів як «війна свій проти всіх» з приватної сфери нині поширилася й на простір соціально-політичних відносин у глобальному масштабі. Лобіювання, підкуп, залякування, шантаж, примус та інші способи досягнення політичних чи економічних інтересів стали звичною практикою. Проте найчастіше це виражається у формі корупції.

Сказане повною мірою стосується й нашої держави, адже Україна є повноправним суб'єктом політичного процесу й змушена приймати формальні та неформальні правила геополітичних стратегій. На жаль,

зовнішні виклики доповнюються внутрішніми проблемами, пов'язаними з корупцією як девіантною формою соціальної поведінки. За даними Центру Разумкова та низки закордонних соціологічних служб корупція в сучасній Україні виросла до розмірів, що загрожують національній безпеці. «Суспільство усвідомлює, що слабка державність і корупція – це поїдання всіх державних інституцій, довіри суспільства до влади. Тобто логіка така: якщо держава є слабкою, – вона не здатна себе захистити», – аргументує один із дослідників даної проблеми В. Краснощоров [2].

Корупція відчутна в усіх сферах суспільного життя: економічній, соціальній, політичній, духовній. Корумповані відносини стають вище етичних норм, перетворюючись у стандарт поведінки. І якщо в умовах мирного життя такий стан справ носив етичний та економічний характер, то в стані воєнного протистояння проблема корупції прямо впливає на обороноздатність країни, мир і спокій її громадян. Так, за результатами зазначеного вище дослідження, близько половини респондентів вважають корупцію причиною низької ефективності Збройних сил України. Політолог Ю. Тищенко стверджує, що корупція в армії підриває її боєздатність і легітимність [2]. Наживаються ті, хто повинен піклуватися про побут солдат, їхнє озброєння, безпеку, побут. Проте громадяни готові до спротиву даному явищу, про що свідчить їх небайдужість під час Оранжевої революції, Революції Гідності й інших публічних акцій.

Останнім часом в Україні у сфері протидії корупції зроблено декілька важливих кроків: прийнято закон «Про засади державної антикорупційної політики (Антикорупційна стратегія)», закон «Про запобігання корупції», створено Антикорупційне бюро та Антикорупційну прокуратуру. На державному рівні проголошено курс на посилення боротьби із цим явищем. Однак зазначені дії скоріше є деклараціями про наміри, які, на жаль, не призводять до відчутного покращення ситуації в сфері боротьби з корупцією. Очевидно, високий індекс корумпованості негативно впливає на міжнародні рейтинги України, довіру до неї та представників влади, що здатне підірвати економічне відновлення нашої країни, послабити її позиції як політичного партнера Заходу. Держава може втратити перспективи вступу до світових економічних і політичних організацій, стати ізольованою.

Нам – молоді – хочеться вірити, що в нашій державі службовці будуть чесно і професійно виконувати свої повноваження, усуватимуть причини і умови, які сприяють корупційним правопорушенням. Проте ми не покладаємося лише на політиків і держслужбовців. Ми свідомі того, що одним з важливих кроків у подоланні корупції є формування антикорупційної культури громадян, а також створення ефективної антикорупційної політики держави, вдосконалення антикорупційного законодавства й антикорупційних інституцій. На наш погляд, первинними

кроками, які можуть відчутно пришвидшити боротьбу із зазначеними негативними явищами є введення принципу рівності громадянин перед законом, відміна статусу недоторканності усіх категорій держслужбовців, а також відповідальність політиків за невиконання передвиборчих програм. І в цьому процесі ми орієнтуємося на ефективний історичний досвід країн Балтії, Польщі, Німеччини. Ми хочемо жити в країні рівних можливостей. А це можливо лише там, де всі рівні перед законом та відповідальні одне перед одним як члени однієї родини.

Список літератури

1. <http://sd.net.ua/2012/03/08/korupciya-v-ukrayini.html>
2. <http://www.radiosvoboda.org/a/27400902.html>

Науковий керівник: Ягодзінський С.М.,
д-р філос. наук, доцент

УДК 162.3 (043.2)

Симониченко А.А.

Національний авіаційний університет, Київ

РАЦІОНАЛІЗМ VS ЕМПІРИЗМ ТА СПРОБА СИНТЕЗУ

Що лежить в основі пізнання світу? Ми отримуємо знання за допомогою розуму та міркування? Або вирішальну роль в осягненні світу відіграє досвід, набутий завдяки органам почуттів? Майже вся історія західної філософії забарвлена суперечністю між розумом і почуттями як фундаментальними принципами пізнання. Це і є «яблуко розбрату» для двох найважливіших філософських течій – раціоналізму та емпіризму.

Щоби зрозуміти сутність раціоналістичної та емпіричної теорій пізнання потрібно розглянути три ключові відмінності, які визначаються самими філософами.

A priori vs a posteriori. Щось відомо априорі, якщо може бути пізнане без звернення до досвіду, без усякого емпіричного дослідження. Скажімо, щоби встановити, що « $2 + 2 = 4$ », вам не потрібно звертатися до досвіду, ця істина є зрозумілою *a priori*. Але, якщо необхідне дослідження, то в результаті ми отримаємо знання *a posteriori*. Наприклад, твердження «вугілля чорне» вірне, але тільки *a posteriori* – адже для підтвердження потрібно поглянути на шматок вугілля.

Аналітичне vs синтетичне. Судження є аналітичним, якщо не містить ніякої іншої інформації, крім тієї, що несуть в собі використані терміни. Істинність твердження «Всі кияни живуть у Києві» є очевидною лише на підставі розуміння значення та взаємного розташування слів. Навпаки, твердження «Всі кияни – щасливі» є синтетичним, оскільки воно об'єднує